

A PEU
DE CARRER

EDWIN
Winkels

La sala on ningú vol entrar

EDWIN WINKELS

►► Carmen Hernández rep el tractament de quimioteràpia, ahir a l'Hospital Duran i Reynals de l'Institut Català d'Oncologia.

Som cada vegada més gent que coneixem aquest lloc on mai hauríem volgut ser. Un món que abans ens era totalment desconegut, molt llunyà, fins que hi vam entrar i, després de no sé quantes visites obligades, es va tornar familiar, amb les seves infermeres amables, els altres pacients i les seves dones, marits, fills o pares; les bosses de pocions màgiques però a la vegada vomitives, algunes d'un terrible i intens color vermell o blau; les butaques còmodes o els llits per a les sessions més llargues; les perruques o els mocadors per ocultar la caiguda dels cabells; les agulles a la recerca de venes encara no endurides pel tractament; les llàgrimes i, malgrat tot, les rialles.

La **Isabel** encara se'n pot riure una miqueta. És una dona amb força i molta joventut, 35 anys. Té els cabells, o el que en quedava, acabats d'afaitar. Se'n riu, però a la vegada diu amb molta serietat: «Jo no sóc aquí perquè vull, ¿eh?». I al seu llit a prop de la finestra aixeca el llençol; no només es va quedar sense cabells, també sense cama. La dreta està amputada a l'altura del genoll. «Treballava molt i m'entrava dolor a la cama. Vaig intentar calmar-lo amb ibuprofèn, però cada vegada em feia més mal. Vaig anar al metge, pensava que seria artrosi o una cosa així». Li van diagnosticar càncer d'ossos. «El que menys t'esperes». Primera mala notícia. Després, la segona, «quan van dir que no m'havien pogut salvar la cama».

Ara està en tractament de quimioteràpia, com les altres 38 persones que omplen qualsevol moment del llarguíssim matí els vuit llits i 30 bu-

taques de l'Institut Català d'Oncologia (ICO) a l'Hospital Duran i Reynals, davant de Bellvitge, just a l'altre costat de l'autovia.

Jo passava gairebé diàriament per allà, per fora, en cotxe o en tren, igual com milers i milers de viatgers més. Mai hi havia hagut d'entrar, fins fa 15 anys, quan de molt a prop va tocar aquella sort dispar i imprevisible d'un bony dolent, d'un gen alterat, d'una vida capgirada. D'aquell edifici en recordo que la meitat estava sense acabar, buida, potser llar de vagabunds o fins i tot de fantasmes, deien. Ara està en ús completament, hi ha centenars de cotxes més aparcats al davant, hi ha milers de pacients més que passen per les consultes.

Col·lecta anual de l'AECC

L'any passat, en aquest hospital de l'ICO es van administrar 23.500 tractaments de quimioteràpia. «Hi ha més pacients que fa 15 anys perquè hi ha cada vegada més gent amb càncer», em diu **Maria Antònia Serra**, cap d'infermeria de la sisena planta de quimioteràpia en aquest dijous al matí en què per Barcelona i altres poblacions s'han anat desplegant voluntaris de l'Associació Espanyola contra el Càncer (AECC) per recaptar fons per seguir oferint atenció psicossocial als malalts i als seus familiars, així com recolzar la investigació, la prevenció i la divulgació de la malaltia que ja s'ha convertit en una de les més comunes.

L'hospital modern, lluminós i amable de l'ICO, un hospital on la mort està més al'aguait que en qualsevol altre i on, potser per això, te-

nen la millor planta de cures paliatives, no és un hospital només de gent gran. Es veuen cada vegada més pacients joves. Com la **Isabel**, a qui el maleït i dolorós tumor li canviarà la vida per sempre. O com la **Carmen Hernández**, una dona amb ànims mentre les gotes de fàrmacs van baixant per un tub cap al seu avantbraç. «A mi no em tocava encara». No ho diu per la malaltia, sinó per les mamografies preventives que es realitzen a dones a partir dels 50 anys. La **Carmen** en té 42. «Em vaig notar el bony jo».

L'hospital de l'Institut Català d'Oncologia rep cada any més pacients amb càncer

Va ser maligne, i ja sap que fins al febrer del 2012 estarà amb tractaments, entre la *químio* i la *ràdio*. I malgrat que està amb forces, i amb ganes de transmetre que això li pot passar a qualsevol, i malgrat que ella ja veu la sortida del fosc túnel que és el càncer, no oculta la realitat: «Quan et toca, és molt fumut. No, només per tu mateixa, sinó perquè també ets esposa, filla, mare... A la meua mare ni li vaig voler explicar res del tumor fins que vaig començar la quimioteràpia». El seu marit l'escolta, ve cada dia amb ella quan rep el tractament.

Ningú que no ha passat per aquest túnel del càncer, per les anàlisis, les biòpsies, les operacions, els tractaments, les males notícies, les cares pungides fins i tot dels metges,

ningú que no hagi viscut això entendrà mai el que realment és la por a la mort, com t'agafa pel coll, t'estreny l'estómac, et colpeja el fetge. La malaltia es cura, cada vegada més, però la por a la mort no te la treu ningú. Percentualment, mor menys gent d'un tumor; en xifres absolutes, els morts per aquesta causa no deixen de créixer. I el càncer no és un, són molts. No té res a veure el de mama amb un de cerebral. Tots ja tenim almenys un mort de càncer a la família, entre amics, a la feina. Un, almenys.

Però a les sales de la *químio* de l'ICO no es parla de la mort. Allà s'hi busca la vida, la curació, encara que sigui amb patiment. La **Lucía** acaba de començar, a més a més de la *químio*, també la radioteràpia per combatre el seu càncer de coll d'úter. Cada dia 15 minuts, i ha de venir des d'Igualada. Cada dia. «És dur, molt dur», diu. Té 49 anys. Encara li queda gairebé mitja vida. ■

apiedecalle@elperiodico.com

EN UN CAIXER

Un atracador violent és retingut per vianants a l'Eixample

ANTONIO BAQUERO
BARCELONA

Uns vianants que eren a l'avinguda Diagonal van aconseguir interceptar i retenir un violent atracador que acabava de robar una dona en un caixer automàtic. A l'arribar al lloc dels fets, els Mossos d'Esquadra van detenir el lladre i van descobrir que en les últimes setmanes havia comès almenys cinc atracaments amb violència i intimidació. Després de passar a disposició judicial, el jutge ha decretat el seu ingrés a la presó.

Els fets van passar el 28 de maig, quan el detingut va assaltar amb un ganivet una dona que estava traient diners d'un caixer. L'agressor va amenaçar la víctima i la va obligar a treure una quantitat de diners.

El lladre, que anava amb un ganivet, amagava la cara amb una bufanda

Tot i això, mentre fugia, diverses persones que estaven als voltants del caixer es van adonar del que havia passat, es van abraonar sobre el lladre, tot i que aquest anava armat amb un ganivet, i van aconseguir fer-lo caure i tenir-lo immobilitzat fins que van arribar els agents.

ROBATORIS A DONES EN CAIXERS // El detingut, identificat com a David G. M., és un espanyol de 30 anys que s'havia especialitzat a atracar dones quan aquestes treien diners d'un caixer automàtic. Tant la seva descripció física com la seva vestimenta i la seva manera d'actuar coincidien amb almenys quatre atracaments amb violència i intimidació comesos els dies 16 d'abril i 3, 18 i 24 de maig.

L'atracador sempre portava una dessuadora o jaqueta amb caputxa i una bufanda, amb la qual es tapava la cara fins a l'altura del nas, accedia a l'interior del caixer i amenaçava les dones, a qui intimidava amb el ganivet i els exigia que traguessin diners i els hi donessin. ■

A L'HOSPITALET I AL BAIX LLOBREGAT AL SEU COSTAT DES DE FA 300 ANYS

Amb una única TRUCADA ens ocupem de tot 902 230 238

SERVEIS FUNERARIS INTEGRALS
TANATORIS • CREMATORIS • CEMENTIRIS

TANATORIS:	CEMENTIRIS:
• L'Hospitalet de LL.	• C.C. Roques Blanques
• Sant Boi Baix LL.	• Sant Just Desvern
• Sant Just Baix LL.	• Corbera de LL.
• Castelfelers - Gavà - Viladecans	• Cervelló
• Sant Vicenç dels Horts	• Sant Vicenç dels Horts
• Corbera de LL.	• El Prat de LL.
• Vallirana	CREMATORIS:
• Palteja	• C.C. Roques Blanques
• El Prat de LL.	• L'Hospitalet de LL.

BARCELONA RONDA DE DALT · L'HOSPITALET · BAIX LLOBREGAT · PENEDES · GARRAF · ALT EMPORDÀ
www.serveisfunerarisintegrals.com